

[Peder Jakobsen.]

Jeg forstår, at den tvungne slagtning på de offentlige slagtehus er nødvendig under de nuværende forhold, da både fordelingen og den nuværende tilskudsordning med hensyn til flæsk tages i betragtning. Men dertil er rigtignok at sige, at i det store og hele er det en upraktisk foranstaltning, som følger af en upraktisk lovgivning. Jeg vil gøre den højtærede landbrugsminister opmærksom på, at det, når loven om tilskud til forbrugerpriserne udløber til 1. april, er det konservative folkepartis tanke, at varen skal koste sin naturlige pris. Man skulle dog gerne engang nå til at kunne undvære denne rationering den dag, der er varer nok på markedet, således at husmødrene uden mærker og uden at spørge sig for kan få det, de ønsker at få.

Hvis dette tilskudsprincip faldt bort, eller man kunne finde en anden form for det, måtte det være naturligt, at den slagter, som findes i kommunen, også havde lov at slagte kreaturer og grise, så at man ikke, som vi f. eks. må, hvor jeg bor, skal føre dyret 40 km til Odense, lade det slagte dør og transportere kødet tilbage, skønt vor egen slagter faktisk havde kunnet slagte det. Hvis man kommer bort fra den tilskudsordning og den fordeling af varerne, vi har i øjeblikket for at kunne skaffe varer til eksport, er det naturligt, at kreaturerne slagtes hos slagterne, selvfølgelig under fornøden kontrol af dyrlæge og hvad dertil hører. Der er i det hele taget mange administrative bestemmelser i lovforslaget; de må administreres i overensstemmelse med det praktiske livs vilkår.

Enkelthederne i lovforslaget skal jeg ikke komme nærmere ind på; det er mest praktisk, at de drøftes i et udvalg, og til dette udvalgsarbejde kan jeg, på partiets vegne anbefale lovforslaget.

Kristian Nygaard: Det foreliggende lovforslag om kødkontrol kan nok betegnes som en tiltrængt forbedring af den nugældende lov, og det radikale venstre finder det meget naturligt, at der stilles lige så vidtgående sundheds- og renlighedskrav som i levnedsmiddelloven. Kød, flæsk og slagteriaffald er endnu, trods propagandaen for øget planteføde, en meget væsentlig del af de dagligt benyttede fødemidler i langt de fleste hjem.

De væsentligste ændringer, nemlig de, som indeholdes i §§ 9—13, har mærkeligt nok, såvidt jeg forstår, været udarbejdet i ca. 7 år. Læser man disse paragraffer

igen, må man forbavses over, at de ikke har været optaget i den gældende lov. Når der f. eks. ikke i den gældende lov og i renlighedsregulativet findes hjemmel til at forbyde forhandling af kød, slagteriaffald o. lign., der er tilvirket og behandlet af en eller flere personer, der lider af sygdomme, så varen på grund af smittefaren kan være sundhedsfarlig, tror jeg nok, at man må forbavses.

Vi glæder os over, at begrebet 2. kl. kød og slagteriaffald helt fjernes fra kødkontrollen, idet det overhovedet ikke må forhandles som tjenligt til menneskeføde, forinden det har været underkastet en behandling, der udelukker enhver sundhedsmæssig risiko ved spisning af det. Disse bestemmelser, hvor vigtige de end er, får vel ikke foreløbig nogen praktisk betydning, måske ingensinde, da alt, hvad der tidligere blev kaldt for 2. kl. kød, i det sidste halvandet år har været fjernet fra detailhandelen som følge af den nye fordelingsordning vedrørende kød, flæsk m. m., der indførtes i sommeren 1947. Men det kan kun virke betryggende, at man kan føle sig sikker på, at det kød, der betegnes som 2. kl., bliver genstand for en behandling, hvorefter det sundhedsmæssigt må siges at være fuldstændigt i orden.

Endelig vil jeg gerne sige et par ord om de nye bestemmelser om nødslagtning. De nugældende regler er ikke tidssvarende, hævdes der. Ja, selve slagtningen kan det vel være svært, for ikke at sige umuligt, at give bestemte regler for, da der netop er tale om nødslagtning, der ofte fremkaldes ved uheld af højst forskellig karakter, hvor det kun gælder om at handle hurtigt. Kødet vil dog netop i al almindelighed være velegnet til menneskeføde. Bestemmelsen om, at kødet med det af dyrlægen anvendte kendte trekantede stempel ikke må forhandles udenfor sognet, vil vi gerne se nærmere på i udvalget. Derimod er det ingenlunde indlysende — for mig da —, at det ikke skulle være tilstrækkeligt, når den stedlige dyrlæge undersøger det forulykkede dyr. Jeg tror ikke, det er nødvendigt, at en mere erfaren kødkontrolør skal sættes i virksomhed. Noget helt andet er, om andelshaverne eller leverandører til slagterierne selv ønsker en sådan kontrol, men så er der forresten heller ingen, der kan hindre dem i det i dag, som forholdene er.

Da lovforslaget kommer til behandling i et udvalg, skal jeg på det radikale venstres vegne anbefale det til en grundig udvalgsbehandling og senere vedtagelse her i folketinget.